

Sygn. akt II CSK 648/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku Syndyka Masy Upadłości Przedsiębiorstwa
[...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w likwidacji w Ś. w upadłości
przy uczestnictwie B. M. – M.
o orzeczenie zakazu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. akt VI Ga [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu jakiemu służy skarga kasacyjna i postępowanie wywołane jej wniesieniem służy instytucja tzw. przedsądu,

ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik uczestniczki postępowania w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 24 czerwca 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne autor skargi kasacyjnej sprowadził do pytania na tle art. 373 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze, „czy istnieje obowiązek łącznego stosowania wszystkich zakazów, czy też istnieje możliwość orzeczenia tylko niektórych z nich, a jeżeli tak, to czy orzekane zakazy muszą mieć związek z prowadzoną działalnością, bądź pełnionymi funkcjami, sposób wykonywania których to obowiązków stanowił podstawę wszczęcia postępowania w przedmiocie orzekania tych zakazów”.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.). Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11).

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Nie jest zagadnieniem prawnym twierdzenie o potrzebie dokonania oceny prawnej w określonym zakresie, skoro pełnomocnik uczestniczki nie przedstawił argumentów, które świadczyłyby

o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych. Kwestia przedstawiona w skardze została już w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniona. W postanowieniu z dnia 24 września 2010 r., IV CSK 92/10, (nie publ.) Sąd Najwyższy przyjął, że treść art. 373 p.u.n. wskazuje na to, że przy uwzględnieniu wniosku o orzeczenie zakazu sąd ma możliwość orzeczenia go w zakresie uznanym za celowy i uzasadniony, lecz nie wykraczającym poza przedmiotowe ramy wyznaczone zakresem przepisu, i to niezależnie od treści wniosku o orzeczenie zakazu. Nie było więc podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne w przywołanym wcześniej rozumieniu.

Skarga kasacyjna nie jest również oczywiście zasadna. Sąd drugiej instancji dokonał - zgodnej z treścią art. 373 p.u.n. i dyrektywami wynikającymi w orzecznictwa Sądu Najwyższego - oceny ustawowych przesłanek w świetle konkretnych ustaleń faktycznych. Zaskarżone orzeczenie nie jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami oraz z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj

[l.n]